

Arrest

nr. 61 696 van 18 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Finse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 mei 2009 een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in.

1.2. Op 29 juli 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Bij schrijven van 22 november 2010 werd verzoeker door verweerder uitgenodigd om inlichtingen te verstrekken omtrent zijn activiteiten in België.

1.4. Verzoeker maakte op 29 november 2010 het bewijs over dat hij werd uitgenodigd om een opleiding Nederlands voor technische beroepen te volgen bij de VDAB, dat hij reeds een cursus Nederlands-tweede taal met vrucht beëindigde en dat hij een werkloosheidsuitkering ontving. Verzoeker stuurde

verweerder tevens een e-mailbericht waarin hij aangaf zich ter beschikking te houden om eventuele bijkomende inlichtingen te verstrekken.

1.5. Verweerder nam op 27 januari 2011 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 15 februari 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [R., A.] [...] van Finland nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene voldoet niet meer aan de in artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tewerkgesteld was van 02/06/2009 tot 30/06/2009 en sinds 10.08.2009 werkloosheidsuitkering verkrijgt.

Overeenkomstig artikel 42 bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 werd betrokkene, aangezien hij minder dan een jaar tewerkgesteld was in België, nog 6 maanden als werknemer beschouwd op voorwaarde dat hij nog werkzoekende was. Die periode van 6 maanden is inmiddels ruimschoots verstreken. Vandaar dat betrokkene opnieuw werd uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige situatie. Hij legt echter enkel een attest van de vakbond voor waarop kan afgelezen worden dat hij momenteel nog steeds werkloosheidsuitkering ontvangt. Betrokkene moet dus gezien worden als werkzoekende aangezien hij geen economische activiteit meer heeft en de werkloosheidsuitkering op zich geen recht op verblijf geeft. Betrokkene moet immers actief werkzoekende zijn. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden, als werkzoekende, gesolliciteerd heeft naar een job en dientengevolge een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene legt wel een attest deelcertificaat module leertraject Nederland[ds] 2e taal voor. Bovendien legt hij ook een attest van de VDAB voor dat hij Nederlandse voor technische beroepen moet volgen vanaf 02/12/2010. Sollicitatiebewijzen of bewijzen van een actieve zoektocht naar tewerkstelling heeft hij heden niet voorgelegd. Indien hij werkelijk werk zoekt zou toch redelijkerwijze mogen verwacht worden dat hij intussen terug aan de slag is of toch enig bewijs kan leveren van de moeite die hij gedaan heeft met mogelijkheid op werk in de nabije toekomst, gezien hij reeds meer dan één jaar werkloos is. Het is dan ook redelijk te besluiten dat betrokkene geen reële kans op tewerkstelling aantoont/heeft en derhalve het verblijfsrecht als werkzoekende niet kan behouden gezien er niet meer voldaan is aan de voorwaarden zoals omschreven in art. 40, §4, eerste lid, 1°.

Overeenkomstig art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker aan dat verweerder zich niet voldoende heeft geïnformeerd alvorens de bestreden beslissing te nemen en derhalve het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvV 9 november 2007, nr. 3488).

Verwerende partij heeft haar beslissing gebaseerd op het feit dat Verzoeker geen sollicitatiebewijzen of bewijzen van een actieve zoektocht naar tewerkstelling heeft voorgelegd. De verwerende partij had redelijkerwijze de plicht Verzoeker te informeren over de te leveren bewijsstukken. Dit heeft zij echter niet gedaan. Hierdoor wist of behoorde Verzoeker niet te weten dat hij sollicitatiebewijzen of bewijzen van een actieve zoektocht naar tewerkstelling diende voor te leggen ondanks het feit dat hij wel degelijk

naar werk heeft gezocht (stuk 4.1-4.). Verzoeker heeft te goeder trouw zijn dossier samengesteld en aan verwerende partij overgemaakt.

Bovendien heeft Verzoeker ondertussen wel werk gevonden hetgeen bewijst dat hij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, wel degelijk een reële kans op tewerkstelling had.”

2.1.2. Verweerder antwoordt dat uit het administratieve dossier blijkt dat aan verzoeker gevraagd werd “om documenten voor te leggen aangaande de activiteiten die hij heden heeft” en dat verzoeker een attest van het ABVV, een attest van de VDAB, een uitkeringsaanvraag, een attest van het OCMW van Sint-Pieters-Leeuw en van het OCMW van Anderlecht aanbracht. Verweerder betoogt dat verzoeker dan ook niet kan voorhouden dat hij niet werd geïnformeerd aangaande de stukken die hij diende over te maken. Voorts stelt verweerder dat hij slechts rekening kon houden met de gegevens die hem bekend waren bij het nemen van de bestreden beslissing en derhalve geen rekening kon houden met het feit dat verzoeker, nadat de bestreden beslissing genomen werd, werk zou gevonden hebben. Verweerder meent dan ook dat hem geen onzorgvuldig gedrag kan verweten worden en dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing gebaseerd zou zijn op een verkeerde voorstelling van feiten.

2.3.1. De Raad merkt op dat artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie indien deze niet langer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van dezelfde wet gestelde voorwaarden.

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten als werknemer of werkzoekende. Behoudens de in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziene uitzonderingen, kan derhalve, overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, een einde gesteld worden aan het verblijf van verzoeker indien blijkt dat dat hij niet langer werk zoekt of indien kan worden vastgesteld dat hij geen reële kans maakt om te worden aangesteld.

Uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat hij actief naar werk zocht. Hij legt immers bewijzen voor waaruit blijkt dat hij tussen mei 2009 en november 2010 bij verscheidene bedrijven en overheidsdiensten solliciteerde. Verweerder geeft te kennen dat verzoeker naliet deze

stukken over te maken ondanks het feit dat hij hiertoe uitgenodigd werd en verwijst hierbij naar een schrijven van 25 november 2010 waarbij verzoeker uitgenodigd wordt een aantal inlichtingen te verstrekken.

Voormeld schrijven luidt als volgt:

“Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heden heeft (werknemer/zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of andere...). Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gezien uit het administratief dossier blijkt dat er aanwijzingen zijn dat betrokkene niet meer aan de voorwaarden voldoet, wordt betrokkene vriendelijk verzocht nieuwe informatie te verstrekken.

Gelieve betrokkene te verzoeken daarvan de nodige bewijsstukken voor te leggen, dit binnen de maand na kennisname van deze brief (datum van kennisname + 1 maand). Indien betrokkene nog tewerkgesteld is, dient hij een recent werkgeversattest voor te leggen en recente loonfiches.

Indien betrokkene werkloosheidsuitkering zou genieten, dient uit het bewijs daarvan te blijken, hoelang betrokkene in België tewerkgesteld was en sinds wanneer betrokkene werkloosheidsuitkering geniet. Bovendien dient het attest ook het bedrag van de uitkering te vermelden.

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat wij ons kunnen vergewissen van enige steun die betrokkene tot op heden in België heeft genoten. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen.

Gelieve een kopie van deze brief voorzien van de datum van kennisname en handtekening van betrokkene over te maken aan onze dienst via het hierboven vermeld faxnummer.”

Uit dit schrijven blijkt dat verzoeker slechts verzocht werd zijn activiteiten toe te lichten. Hierbij werd hem specifiek gevraagd – in het geval van een tewerkstelling – een recent werkgeversattest en recente loonfiches voor te leggen en – in het geval hij werkloos zou zijn – overtuigingsstukken neer te leggen omtrent de duur van de tewerkstelling in België, de datum sedert wanneer hem een werkloosheidsuitkering wordt uitbetaald en het bedrag is dat hem reeds werd uitgekeerd. Tevens werd hem gevraagd een OCMW-atteest bij te brengen. Verzoeker gaf in antwoord op de hem gestelde vragen te kennen dat hij een werkloosheidsuitkering ontving sinds april 2010 en maakte, aan de hand van een door het ABVV opgesteld attest, het bewijs over van de maandelijkse bedragen die hem sindsdien uitgekeerd werden. Daarnaast leverde hij het bewijs dat hij reeds een taalopleiding volgde en ook uitgenodigd werd door de VDAB om de taalopleiding Nederlands voor technische beroepen te volgen. Verzoeker gaf derhalve gevolg aan de vraag van verweerder om zijn “activiteiten” uiteen te zetten en nadere toelichting te verschaffen omtrent het ogenblik waarop hij werkloosheidsuitkeringen ontving en inzake het hem uitgekeerde bedrag. Verzoeker nam voorts persoonlijk contact op met de ambtenaar die zijn dossier behandelde en deelde mee zich ter beschikking te houden om eventuele aanvullende inlichtingen te verstrekken indien dit gewenst zou zijn. Op geen enkel ogenblik werd verzoeker evenwel op een duidelijke wijze verzocht om bewijzen aan te brengen waaruit zou kunnen afgeleid worden “dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.”

Gelet op de gebrekkige vraagstelling kan verzoeker gevolgd worden in zijn standpunt dat hij nooit werd geïnformeerd omtrent het feit dat van hem verwacht werd dat hij sollicitatiebewijzen of bewijzen inzake een actieve zoektocht naar een tewerkstelling zou voorleggen. De Raad merkt daarenboven op dat verweerder deze inlichtingen nochtans eenvoudig had kunnen verkrijgen daar verzoeker zich rechtstreeks tot zijn dossierbehandelaar richtte en aangaf op eenvoudig verzoek aanvullende inlichtingen te willen overmaken. Verweerder liet echter na om op heldere en precieze wijze mee te delen welke inlichtingen hij nodig had om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Het feit dat *“nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden, als werkzoekende, gesolliciteerd heeft naar een job en dientengevolge een reële kans maakt op tewerkstelling”* is in casu bijgevolg te wijten aan het feit dat verweerder naliet deze inlichtingen op te vragen. De bewering van verweerder, die weerlegd wordt door de door verzoeker aan de Raad voorgelegde overtuigingsstukken, dat verzoeker niet het *“bewijs kan leveren van de moeite die hij gedaan heeft met mogelijkheid op werk in de nabije toekomst, gezien hij reeds meer dan één jaar werkloos is”* en *“dat betrokkene geen reële kans op tewerkstelling aantoont”* is dan ook het gevolg van het feit dat verweerder zich onvoldoende informeerde over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. De conclusie van verweerder dat verzoeker niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden is in voorliggende zaak dan ook, minstens ten dele, het gevolg van een onzorgvuldige besluitvorming.

Het middel is gegrond.

2.2. Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede door verzoeker aangevoerde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dient het niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK